

РЕШЕНИЕ

№ 4335

гр. С...1.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110136360 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.24 ГПК вр. чл. 439 ГПК.

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ответникът няма право на принудително изпълнение срещу ищеца за следните суми, за които е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 26025/2016 г., СРС, 24 с-в и се води изп. д. №..75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, а именно: за сумата о..200 лв. – главница, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението (14.05.2016 г.) до изплащане на вземането, сумата от 2457,66 лева – просрочена лихва за периода о..6.12.2010 г. до 27.12.2015 г., сумата от 92,16 лв. –неустойка за периода от 28.12.2015 г. д..3.05.2016 г., както и 77,22 лв. – разноски.

Ищецът твърди, че бил издаден изпълнителен лист по ч.г.д. №26025/2016 г., СРС, 24 с-в, въз основа на който било образувано изпълнително дело изп. д. №..75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ. Сочи, че процесното изпълнително дело било образувано повече от 7 години след издаване на изпълнителния лист по ч.г.д. №26025/2016 г., СРС, 24 с-в, първото по изпълнението било предприето едва н..7.05.2023 г., когато бил поискан заповед за наемане на банковите сметки на ищцата. Твърди, че вземанията по процесния изпълнителен лист са погасени по давност и че ответника няма право да ги събира принудително. Моли да бъдат уважени предявените искове. Претендират се разноските по делото.

Ответникът „Е. М.” ЕООД подава отговор на искова молба в срока по чл..31 ГПК,

като в него твърди, че е неоснователно твърдението за изтекла погасителна давност, тъй като не е съобразена правилно фактическата обстановка. Сочи, че по изпълнителното дело са предприемани изпълнителни действия. Твърди в тази връзка, че първоначалния кредитор А. Б. е образувал изпълнително дело № 264/2016 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие Софийски градски съд и че е налице процесуална активност на първоначалния и на настоящия кредитор на вземанията, чиято недължимост се твърди. Моли за отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

С приетия и неоспорен доклад по делото на основание чл. 46, ал., т. 3 и т. 4 ГПК са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване, с оглед заявеното от ответника становище следните обстоятелства, включени във фактическия състав на спорното право: 1) срещу ищеца н. 2.07.2016 г. бил издаден изпълнителен лист в полза на „А. Б. Б“ АД по ч. гр. д. № 26025/2016 г. по описа на СРС, 24 състав на основание чл. 418 ГПК за следните суми: сумата о. 200 лв. – главница, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението (14.05.2016 г.) до изплащане на вземането, сумата от 2457,66 лева – просрочена лихва за периода о. 6.12.2010 г. до 27.12.2015 г., сумата от 92,16 лв. – неустойка за периода от 28.12.2015 г. д. 3.05.2016 г., както и 77,22 лв. – разноски. 2) Въз основа на изпълнителния лист било образувано изп. д. № 75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ; 3) Вземанията предмет на процесния изпълнителен лист са цедирани от първоначалния вискател „А. Б. Б“ АД на ответника „Е. М.“ ЕООД.

По делото е приобщено копие на Изпълнително дело № 264/2016 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие Софийски градски съд, от което се установява, че н. 7.08.2016 е подадена молба от „А. Б. Б“ АД за образуване на изпълнително дело въз основа на изпълнителен лист от издаден изпълнителен лист в полза на „А. Б. Б“ АД по ч. гр. д. № 26025/2016 г. по описа на СРС, 24 състав на основание чл. 418 ГПК. С молбата е поискан заповест за налагане на трудовото възнаграждение на длъжника, заповест за налагане на банковите му сметки, на МПС, възбрани върху недвижими имоти. С молба от 01.02.2017 г. вискателят е поискал налагане на възбрана върху недвижим имот собственост на длъжника. С молба от 06.07.2017 г. вискателят е поискал налагане на заповести върху банкови сметки на длъжника. С разпореждане от 06.06.2017 г. са наложени заповести върху банкови сметки на длъжника. На 04.05.2018 г. е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „А.а“ ООД. С разпореждане от 21.02.2019 г. на осн. чл. 429 ГПК е конституиран като вискател по делото ответникът „Е. М.“ ЕООД. На 09.11.2020 г. е

наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „С.М.Т.“ ЕООД

С постановление о..2.05.2023 г. ЧСИ М. е прекратила изпълнителното производство на осн. чл. 433, ал., т. 8 ГПК.

По делото е приобщено и копие на изп. д. №..75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, от което се установява, че н..7.05.2023 г. е подадена молба от ответника „Е. М.“ ЕООД за образуване на изпълнително дело въз основа на същия изпълнителен лист и е поискано извършване на справки и налагане на запор върху открити банкови сметки. ПДИ е връчена на длъжника на 01.06.2023 г. Н..8.05.2023 г. са наложени запори върху банкови сметки на длъжника в „ПИБ“ АД, „А. Б.“ АД, „Ю.к Б“ АД и др. С молба от 01.06.2023 г. длъжника Д. Т. е поискала изплащане на задължението.

Други изпълнителни действия не са предприемани.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК. Те са насочени към установяване незаконосъобразност на предприетото принудително изпълнение срещу ищеца за вземанията на ответника поради изтичане на погасителната давност за сумите, за които е образувано изпълнителното производство.

При предявени искове с правна квалификация чл. 439 ГПК е достатъчно ищецът да обоснове правния си интерес от търсеното установяване като предпоставка за допустимост на исковите, а в тежест на ответника е да докаже, че притежава право на принудително изпълнение срещу него за сумите – предмет на образуваното изпълнително производство. Последното в случая предполага ответникът да установи наличието на основания за спиране и/или прекъсване на погасителната давност.

В случая с Определение № 38645/30.10.2023 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че 1) срещу ищеца н..2.07.2016 г. бил издаден изпълнителен лист в полза на „А. Б. Б“ АД по ч.гр.д. № 26025/2016 г. по описа на СРС, 24 състав на основание чл. 418 ГПК за следните суми: сумата о..200 лв. – главница, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението (14.05.2016 г.) до изплащане на вземането, сумата от 2457,66 лева – просрочена лихва за периода о..6.12.2010 г. до 27.12.2015 г., сумата от 92,16 лв. –неустойка за периода от 28.12.2015 г. д..3.05.2016 г., както и 77,22 лв. – разноски. 2) Въз основа на изпълнителния лист било образувано изп. д. №..75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ; 3) Вземанията предмет на процесния изпълнителен лист са цедирани от първоначалния вискател „А. Б. Б“ АД на ответника „Е. М.“ ЕООД.

Безспорно по делото се установи и, че въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано по молба на ответника изп. д. №.75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ. Предвид това и с оглед релевираното с исковата молба възражение за давност съдът намира, че предявените искове са процесуално допустими, защото давността не се прилага служебно, а е необходимо длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност.

Съгласно чл. 433, ал., т. 7 ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материалноправните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задълженията по давност. Единственият способ за защита на длъжника в хипотезата на поддържано твърдение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, които са предмет на изпълнително производство, е предявяването на отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК преди да е приключило принудителното събиране на вземанията. От изложеното следва, че ищецът има правен интерес от предявените искове.

По отношение на процесната главница е приложима общата 5-годишна давност, тъй като не се касае за периодично вземане, а е налице неделимо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора /в този смисъл – Решение № 28/05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на ВКС, III ГО, Решение № 261/12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на ВКС, IV ГО, и Решение № 65/06.07.2018 г. по т. д. ..556/2017 г. на ВКС, I ТО/. За лихвите приложима е кратката 3-годишна давност съгласно чл.11, б. „в“ ЗЗД.

Съдът възприема съдебната практика, според която извършената с т.0 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т.0 от него разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това /в този смисъл – Решение ..70/17.09.2018 г., постановено по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV ГО/. Ето защо съдът счита, че с образуването на изп. ..279/2013 г. по описа на ЧСИ Н.М. давността за вземанията по изпълнителния лист се счита за прекъсната на основание чл.16, б. „в“ ЗЗД, като по силата на даденото с ППВС № 3/18.11.1980 г. тълкуване давността е спряла да тече на основание чл.15, ал., б. „ж“ ЗЗД. Спирането на давността по изпълнителното производство следва да се счита за преустановено от момента на отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т.0 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, а именно от 26.06.2015 г. Следователно от датата

26.06.2015 г. следва да се преценяват всички твърдения на ищеца за изтекла погасителна давност.

След горепосочената дата се прилага т.0 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ВКС, ОСГТК, според която „Когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал., т. 8 ГПК (чл. 330, ал., б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие“. В мотивите към същата е прието следното: „В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способи, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл.8, ал. 3ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.“. В мотивите към същото тълкувателно решение е посочено също така, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ, както и в хипотезата на възлагане по чл.8 ЗЧСИ, прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, както и че по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва многократно в изпълнителния процес – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Следователно в изпълнителния процес давността се прекъсва с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, което изгражда съответния изпълнителен способ, и поради това висиящността му е нужно да се поддържа чрез действията на взыскателя – искане за извършване на действия, изграждащи динамичния фактически състав на посочения от него и предвиден в закона способ, вкл. за повтаряне на неуспешните изпълнителни действия или за прилагане на нови изпълнителни способи.

В случая след 26.06.2015 г. давността за вземанията е прекъсвана, както бе

посочено по-горе. Видно е, че молбата за образуване на първоначалното изпълнително дело е поискан заповор на трудовото възнаграждение на длъжника, заповор на банковите му сметки, на МПС, възбрани върху недвижими имоти. С молба от 01.02.2017 г. вискателят е поискал налагане на възбрана върху недвижим имот собственост на длъжника. С молба от 06.07.2017 г. вискателят е поискал налагане на заповори върху банкови сметки на длъжника. С разпореждане от 06.06.2017 г. са наложени заповори върху банкови сметки на длъжника. На 04.05.2018 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „А.А“ ООД. С разпореждане от 21.02.2019 г. на осн. чл. 429 ГПК е конституиран като вискател по делото ответникът „Е. М.“ ЕООД. На 09.11.2020 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „С.М.Т.“ ЕООД. По новообразуваното ИД също е поискано предприемане на действия по изпълнението.

По отношение на заповорите следва да се посочи, че обстоятелството дали те са постигнали целения резултат е без значение за прекъсването на давността. В тази връзка съдът съобрази, че съгласно т. 5 от ТР № 3/10.10.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК: „Изпращането на заповорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал.. ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на заповор, но длъжникът не отговаря за разносните по извършването му и те остават за сметка на вискателя“, а в мотивите е прието следното: „Заповорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на заповорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който заповорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на заповора, а е от значение за това дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не. От значение за определяне на вида на действието е материализираното в него изявление на съдебния изпълнител, а не дали са настъпили свързаните с това изявление правни последици“.

Относно исканията на вискателя за извършване на изпълнителни действия следва да се посочи, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл..29 ГПК /в този смисъл – Решение ..27/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III ГО/.

В случая част от поисканите от вискателя изпълнителни действия не са фактически извършени, но не се установява причините за това да са свързани с волята на кредитора. Ето защо съдът приема, че всички гореописани молби за изпълнителни

действия имат прекъсващ давността ефект.

Що се отнася до извършените по време на висящото вече исково производство изпълнителни действия, следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 3 4 ГПК съдът следва да вземе предвид фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. В случая давността не е спряла да тече на основание чл.15, б. „ж“ ЗЗД с предявяването на исковите по чл. 439 ГПК от ищеца, тъй като настоящото производство не е съдебен процес относно вземанията, а за това дали същите могат да бъдат удовлетворени с помощта на принудителната сила на държавата поради погасяването им по давност. Нормата на чл.15, б. „ж“ ЗЗД намира приложение само в случаите, когато носителят на субективното право потърси съдебна защита за нарушено субективно право, като същата цели да обезпечи прекъсването на давността, ако искът е основателен. С исковите по чл. 439 ГПК ищецът не отрича вземанията на ответника, доколкото същите са съдебно установени, а само възможността те да бъдат удовлетворени принудително. Доколкото по време на иския процес изпълнението е спряно, то ответникът не е разполагал с възможността да извършва изпълнителни действия по изпълнителния лист, които да прекъснат давността.

На следващо място, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание о..3 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока о..3 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Съгласно ..3 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила о..4.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание о..3 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Следователно за времето о..3.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително погасителната давност е била спряна по силата на закона.

В конкретния случай, от доказателствата по приобщените изпълнителни дела и с оглед приетото по-горе се установява, че последното валидно изпълнително действие е от 07.07.2022 г. е наложен запор на трудово възнаграждение на длъжника и е изпратено запорно съобщение до „УниКредит Булбанк" АД.

Настоящата съдебна инстанция възприема практиката обективизирана в решение № 37 от 24.02.2021 г., постановено по гр. дело ..747 по описа на ВКС, съгласно която новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Перемпцията е без

правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела. С молбата за образуване на И.75/2023 г. вискателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности спрямо длъжника - заповор върху банкови сметки. Последното валидно изпълнително действие по ИД 264/2016 г. е от 09.11.2020 г., когато е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „С.М.Т.“ ЕООД. С оглед изложеното, съдът приема, че между отделните изпълнителни действия, които прекъсват давността, предприети в рамките на двете образувани ИД не са изтекли 5 години.

Давността тече от последното валидно изпълнително действие – което се прие, че е от Н.8.05.2023 г. са наложени заповори върху банкови сметки на длъжника в „ПИБ“ АД, „А. Б.“ АД, „Ю.к Б“ АД и др. След тази дата е започнала да тече погасителна давност, която с оглед приетото по-горе е общата по чл.110 ЗЗД, поради което за периода до 29.06.2023 г. (датата на депозиране на исковата молба) не е изтекла необходимата петгодишна давност. По изложените съображения съдът намира предявените искове за изцяло неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноси има ответникът. Същият не е представил доказателства за сторени такива и присъждане не се следва.

Така мотивиран, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Д. Я. Т.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. „В.., оф. против „Е. М.“ ЕООД, ЕИК: .. със седалище и адрес на управление: гр.С., ж.к. „М.д.“, ул. „Р.П.К.“ .. искове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ответникът няма право на принудително изпълнение срещу ищеца за следните суми, за които е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 26025/2016 г., СРС, 24 с-в и се води изп. д. №..75/2023 г. по описа на ЧСИ Й. М., рег. № в Регистъра на Камарата на ЧСИ, а именно: за сумата от **1200 лв.** – главница, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението (14.05.2016 г.) до изплащане на вземането, сумата от **2457,66 лева** – просрочена лихва за периода о..6.12.2010 г. до 27.12.2015 г., сумата от **92,16 лв.** –неустойка за периода от 28.12.2015 г. д..3.05.2016 г., както и **77,22 лв.** – разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____